

Kanttorilla riittää projekteja

”Muilla on mukava olla bändissä, kun pulikat ovat ojennuksessa”, sanoo Ismo Homanen.

Maakunnan musikantteja

JOENSUU
Suonna Kononen

so mies, monessa mukana ja koko ajan soi. Se käy selväksi, kun lueskelee **Ismo Homasen** kotisivuilta, mitä kaikkea mies on ennättänyt ja aikoo vielä ennättää.

Päällekkäin toimivia bändejä on useita, kymmenkunta soittopopillista käy tunneilla viikossa, kotistudio Kanttorin paja äänittää musiikkia, työstää videoita ja internet-sivuja.

– En ole koskaan halunnut fakkia vain yhteen asiaan. Sen huomaa näistä minun bändeistäkin, Homasen huomauttaa.

– Soul Trainissä pääsen soittamaan isolla kokoonpanolla soulia, jota olen aina rakastanut. Rockin soittaminenkin on hauskaa, ja sitä pääsen tekemään Lotta Lene Electricissä. Faroutin uudelleen kokoontuminen tuntuu kanssa helkkarin hyvältä.

– Jo Faroutin aikana tajusin, ettei minua pelkkä jazz-rock-fuusio kiinnostaa. Olimme bändin kanssa Korja Rollissa 1977, ja isot pojat katsoivat brittiläisen Camelin keikkaa. Minusta sen festarin parasta antia olivat Hurriganes ja Sleepy Sleepers. En kyllä uskaltanut sitä bändikaverilleni sanoa, hah hah!

– Pääsin itse toteuttamaan tuota peruukit päähän ja menoksi -puoltani Kesäleskissä. Se bändi on ollut nyt telakalla, mutta ans' kattoo, vielä sen voisi herätellä...

Ismo Homasen juuret ovat Lappeenrannassa, isän kautta Iloimantsissa ja ukin kautta Repolassa. Sielunmaisema on vahvasti itään kallellaan, ja kun Ete-lä-Suomi 90-luvulla tuli nähtyä, oli paluumuutto valittava lapsuudenkaupungin tai opiskelukaupungin väliltä.

– Joensuu ja Lappeenranta ovat minulle ne Suomen kaupungit. Ihan, aitoja paikkoja. Minä tiedän sen pääkaupunkiseudun todellisuuden – siellä ei katsota silmiin.

Homasella on peruskoulunopettajan koulutus Joensuun yliopistosta, mutta ne hommat ovat saaneet jäädä.

– Kahdeksasta kahteen ja pitkä kesäloma harrastaa musiikkia – sillähän minä OKL:ään lähdin. Mutta en sopeutunut siihen opettajanhuoneiden virkamieskulttuuriin, Homanen sanoo suoraan.

– Olen ikäni pyörinyt musiikoiden parissa, parhaat kaverini ovat pelimanneja. Oli pakko tehdä valintoja, kerran täällä vain eletään. Sanoin itseni irti opettajanvirasta.

Musiikinopetusta yksityisissä kouluissa Homanen on kokeillut kahteenkin otteeseen. Bändikouluja Homanen on vetänyt Vantaalla ja Joensuussa.

– Ainut mikä ei toiminut, oli talous. Kun työpäivän päätteeksi ei jaksanut oman bändin musiikkia, tajusin, että burn out on lähellä.

Yksityistunteja Homanen antaa edelleen. Homanen on opettanut vuosia Black Ice -nuorisobändiä, joka käynnistyi hänen bändikouluissaan. Suojateistaan Homanen puhuu lämpimästi.

– Minä tunnistan niistä nuorista itseni samanikäisenä. Ne treenaavat päivittäin, niillä on jo omat kotistudiot ja pelit. Hehku on kova ja virtaa kintaassa.

– Mutta sen minä olen sanonut, että porvarillinen ammatti on backupiksi hankittava. Tunni turpaan, jos ei muuten mene perille. Musiikkielämä on muutoksessa, eikä tämän päivän nuori voi tietää, miten näillä hommillä tulevaisuudessa elää. Ohhan se nyt, että Pirate Bays-tä voi tuosta vain ladata jonkun artistin tuotannon, jonka tekemiseen sillä on mennyt koko elämä.

”En ole solisti, vaan primus motor, kapellimestari.”

Pääinstrumentti Ismo Homasella on kosketinsoittimet. Niistä juontuu myös lempinimi Kanttori.

– Klarinetilla ja pianolla aloitin musiikkiluokkalaisena, siten tuli sähkökitara, mutta kitaristejahan on silmin sumein. Paikka Faroutissa irtosi, kun kotona oli Yamahan sähköurut. Kaupungin ainoat ilmeisesti, pojat niistä saivat vihiä ja tulivat kysymään bändiin, hah hah!

– Tajusin kyllä nopeasti kosketinsoittimien monipuolisuuden, kun **Chick Coreaa** ja **Rick Wakemania** kuuntelin. Hienoin mies oli tietysti **Jon Lord**.

Faroutin muistavat lähinnä progressiivisen rockin harrastajat. Bändi oli kuitenkin kohtuullisen pitkällä omalla aikanaan 70-80-luvun taitteessa. Menestyttiin Rock-SM:ssä, päästiin Helsinkiin tekemään albumia Kompass Recordsille, **Dan Tigerstedt** äänitti, **Pekka Pöyry** vieraili puhaltimissa...

– Sen levyn teko oli yksi elämäni suurimmista asioista. Että ihan Hesaan pääsivät landepojat äänittämään, kahdeksanraitastudioon, Homanen naurahtaa.

Farout hajosi miehistövaihdoksiin 80-luvun alussa. Soittajista kolme nousi tunnetuksi Helsingin muusikkoympyröissä: kitaristi **Jarmo Nikku**, basisti **Matti ”Masa” Maijanen** ja

kosketinsoittaja **Timo Pratskin**. Olisiko Ismo Homasella ollut studiomuusikon uralle?

– Todennäköisesti ei. Yhden soittimen parissa elämän viettämiseen mulla ei riitä pitkäjänteisyys, Homanen toteaa.

– Faroutissahan Jarmo oli asettanut tavoitteen, että ”jo-nain päivänä olen **Björnisenä** Björnisen paikalla”. Siitä näki jo nuorena poikana, että kitara on koko elämä, ja sillä vaativuudella se jaksotreenatakin. Työvoiton otti Jarmo kitarasta, ja kun Farout 1981 hajosi, niin kohta Jarmo oli jo Broadcastissa.

– Minä koen aina olleeni sellainen multitaiteilija. Bändeissä en ole solisti, vaan primus motor, kapellimestari. Potkin multa eteenpäin, treenautan, hoidan ohjelmatoimisto-osuutta, markkinoin. Muilla on mukava olla bändissä, kun pulikat ovat ojennuksessa.

Pääseekö Ismo Homanen musiikkia eri tavoin tekemällä mieleisilleen rahaille?

– En todellakaan. Kädestä suuhun. So not, pääasia että karavaani kulkee! En minä musiikkia rahasta tee, rahaa tarvitsee vain sen verran, että pysyy hengissä.

Mitä muuttaisit pohjoiskarjalaisessa musiikkielämässä?

– Muuttaisinkohan mitään? Joensuussa on asiat helvetin hyvin. Kyllä aikuinen ihminen saa täällä bändi- ja keikkakuviot pyörimään, itsestä se on kiinni.

– Nuorten bändien puolta täytyy tietysti pitää. Joensuun treenikamppätilanne on hankala, jos alle täysi-ikäisenä yrität kääntä löytää. Ei ole kyse tilapulaista, tilaa on tyhjillään joka puolella!

– Keikkaa nuoret saavat onneksi jo paremmin kuin muutama vuosi sitten. La Barren **Raaticaisen Pete** kiinnittänyt hyvin nuorten bändejä, ja Kerubilla on Hyvä jätkät! -klubit.

Kun nuorten kanssa touhuat, mikä bändi on Joensuun seuraava nousija?

– Little Jack. Mun entisiä bändikoulun opettajia. Hyvää melodista rockia. Ja Kaukolasi-partio tietysti – **Jaakko Tepon** poikien hauska porukka. Siinä on pohjoiskarjalaista hullua huumoria, jolla mennään läpi.

Onko Ismo Homasella vielä omia haaveita?

– Loppumetritähän lähestyy, siitä ei päästä mihinkään. Hirveitä eläkkeitä ei ole tiedossa. Kymmenen vuotta jos jaksaisi tehokkaasti musiikkia painaa ja siihen jälkilöylyt päälle. Soul Train -yhtyeellä yritän päästä pitkälle, siitä voisi tulla Suomen Blues Brothers Band.

Karjalaisen kulttuurisivujen uudessa juttusarjassa esitellään syksyn mitään maakunnan aktiivisia musiikintekijöitä solistien taka-alalta.

Ismo Homanen nousee Joensuun torilavalle seuraavan kerran Joen yössä. Keikkoja ”Kanttorilla” on Joen yössä kaksi: Soul Train- ja Lotta Lene Electric -yhtyeiden kanssa.

Nuori Farout-kosketinsoittaja 1978.

Faroutin kolmas kokoonpano 1979: vasemmalta Ike Kallio, Jouni Limingoja, Ari Erkkö, Jarmo Nikku, Lauri Valjakka ja Ismo Homanen.

Soul Train illovaarirockin päälavalla 2011.

KOSKETINSOITTAJA, MUSIIKINOPETTAJA, STUDIOMIES

Ismo ”Kanttori” Homanen

■ Syntynyt Lappeenrannassa 1958, isä opettaja ja kuoromies, äiti kuvataiteilija.

■ Lappeenrannan-vuosien huomattavin bändi oli Farout. Faroutin ainoaksi jäänyt lp Further Out (1979) on julkaistu juuri cd:nä, ja Lappeenrannassa soitetaan paluukonsertti lauantaina 25.8.

■ Opiskeli Joensuun opettajan-

koulutuslaitoksessa 1981–88 kasvatustieteiden maisteriksi. Gradu rockmusiikin opetuksesta peruskoulussa.

■ Muutti opettajaksi Vantaalle 1991, jossa perusti ensimmäisen bändikoulunsa, soulia soittavan Soul Train -kokoonpanon ja huumoriyhtye Kesälesket.

■ Palasi Joensuuhun 2000. Ve-

tänyt bändikoulua, antaa edelleen bändi- ja soitonopetusta, tekee äänitys-, kuvaus- ja kotisivutöitä yrityksessään.

■ Aktiivisia kokoonpanoja tällä hetkellä Soul Train ja Lotta Lene Electric, jotka molemmat esiintyvät Joen yössä 31.8.

■ Kosketinsoittajaesikuvia Jon Lord, Ken Hensley ja Gregg Rolie.